

[Bilgrav-Nielsen.]

det har hr. Henning Philipsen jo meget ret i.

Så sagde hr. Henning Philipsen noget andet, som jeg tror var meget væsentligt, for at debatten i dag ikke skulle afspores til at blive en egentlig beskæftigelsesdebat. Der var anledning til det i de første bemærkninger, der faldt under debatten, men hr. Henning Philipsen siger, at man ikke skal tro, at det her er noget, der løser de akutte problemer, vi står over for på beskæftigelsesområdet. Det er nok meget rigtigt, hvad hr. Henning Philipsen her siger, og derfor er det altså heller ikke blevet til en debat om beskæftigelsen alene, og det synes jeg er godt, for der er jo tale om, at man netop her tænker på lang sigt, og at der ikke omgående kan sættes folk i arbejde.

Til slut vil jeg gerne sige, at den holdning, som hr. Kampmann indtager her på det sidste, selvfølgelig overraskede mig meget. Jeg synes det er positivt, at der sker noget. Det overraskede mig, fordi hr. Kampmann jo stærkt har villet fremhæve, ikke mindst i et interview i Hålsingborg Dagblad den 15. oktober, at han mente, det var muligt i de overenskomster, der foreligger, at lægge en fortolkning ind om, at man kunne prioritere anlæggene lidt i forhold til hinanden, i hvert fald var det efter hans opfattelse ikke noget nødvendigt, at vi byggede lufthavn, selv om vi indgik disse aftaler. Nu siger hr. Kampmann meget stærkt, at det er helt uanstændigt, at nogen her kan sige, at dersom vi ikke undertegner disse aftaler, så kan vi få nye forhandlinger i gang.

Det er, ligesom tingene ikke rigtig hænger sammen, for hvis der skulle være ønske om at sætte en ny forhandling i gang, efter at vi har sagt nej til overenskomsten, så skal man vel søge oplysninger om disse forhold i den forhandling, der har fundet sted forud for svenskernes ratifikation af aftalen, og i denne forhandling, i det svenske trafikudvalgs arbejde, står det ganske tydeligt på tryk, hvem der har argumenteret stærkt for HH-linjens og har villet have den frem i før-

ste linje. Der er ingen tvivl om, så vidt jeg kan se, at i det øjeblik aftalen her er faldet, så er der en ny situation, og den tror jeg også svenskerne er parat til at acceptere og så diskutere problemerne videre ud fra den.

Så skal jeg da kun til sidst sige, at ministerens svar her til sidst jo også var afdæmpet. Ministeren går stadig stærkt ind for lufthavnsanlægget, men jeg tror, ministeren har bemærket sig, at af de mange indlæg, der har været i dag, har der næsten været stolthed i stemmen hos dem, der udtalte sig imod lufthavnsanlægget på Saltholm. Jeg tror, ministerens konklusion må blive, at han konstaterer, at det, der er modstand imod, og en kompakt modstand imod, ja, vel endog en større modstand end den, der vil vise sig ved en afstemning om ratifikationsforslagene, er mod anlægget på Saltholm. Men de andre ting vil folkettingen gerne være med til at støtte ministeren i ved nye forhandlinger med svenskerne.

Juul-Madsen (KF):

Jeg må ligesom hr. Bilgrav-Nielsen konstatere, at det, folkettingen har været uenigt om, har det været uenigt om på en sådan måde, at man vel ikke i dag kan gøre op, om der egentlig er et flertal for det, jeg har kaldt gigantlufthavnen på Saltholm. De andre meget store trafikprojekter er der enighed om i dette høje ting. Derfor kan jeg ikke godtage det synspunkt, som hr. Kampmann er fremkommet med, at hvis denne sag ender med, at hr. Kampmanns pakkelse ikke kan gennemføres, så er der ikke noget, der kan gennemføres i de næste, jeg tror, hr. Kampmann i et blad har brugt udtalelsen 20-30 år. Hvis der er en gensidig dansk-svensk interesse i nogle store trafikprojekter — jeg er overbevist om, at der er det for HH-linjens vedkommende — så går det nok med, når et stykke tid er gået, at komme igennem med nye forhandlinger. Sådan har det altid været, sådan vil det nok også være i fremtiden.

Jeg vil dernæst sige, at jeg ikke kan se, at